

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Tel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ἐτησίᾳ Συνδρομή — Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 28 No 10

Print Post Approved PP 24555000018

Τεύχος 317

Ὀκτώβριος / October 2006

ΣΥΝΕΡΓΟΙ ΘΕΟΥ

ὑπὸ Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανοῦ

«Θεοῦ γὰρ ἔσμεν συνεργοί, Θεοῦ γεώργιον,
Θεοῦ οἰκοδομή ἐστε»

(Α΄ Κορ. 3, 9)

Δ΄

B. ΠΑΙΔΕΙΑ

τὸ θέμα τῆς «Παιδείας», εἶναι προφανές ὅτι δέν μπορεῖ νά θεωρηθεῖ μικροτέρας σημασίας καὶ ἱερότητας ἀπὸ τὴν «Τεκνογονία». Στό ὄλο πλέγμα τῆς «συνεργείας» Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, οἱ «Διδάσκαλοι» πάσης φύσεως κατὰ κανόνα δέν ὑστεροῦν, ἀλλὰ ἴσως καὶ νά ὑπερτεροῦν κάποιες φορές τῶν φυσικῶν «Ἐνητήρων». Γι' αὐτό δικαίως εἶχε λεχθεῖ ὅτι, ἐάν ὀφείλουμε τό «ζῆν» εἰς τοὺς **Γονεῖς**, εἰς τοὺς **Διδασκάλους** ὀφείλουμε ὅπωςδήποτε τό «εὖ ζῆν».

Μιλῶντας γενικώτερα θά μπορούσαμε νά ποῦμε ὅτι, ἐάν «Πολιτισμός» εἶναι κάθε τι πού συγκροτεῖ καὶ προβάλλει πρὸς εὐγενῆ ἀμιλλα τὴν **ἠθικὴ προσωπικότητα** τοῦ ἀνθρώπου, τότε ὅπωςδήποτε ἀκρογωνιαῖος λίθος τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι ἡ «Παιδεία».

Εἶναι ὅμως ἐπίσης προφανές, ὅτι ὁ πολυσήμαντος καὶ σχεδόν ἀμετάφραστος ἑλληνικὸς ὅρος «Παιδεία», δέν ἀποδίδεται ἐπαρκῶς μέ τίς μεταφράσεις του σέ διάφορες γλώσσες, ἀκόμη καὶ τίς Εὐρωπαϊκές.

Ἐνῶ δηλ. σπὴν πρωταρχικὴ σημασία της ἡ ἑλληνικὴ λέξη «Παιδεία» ἔχει ἐτυμολογικὰ ἀμεση σχέση μέ τὴν λέξη «παῖς» ἢ «**παιδί**», ἡ μετάφραση στῆς λατινογενεῖς γλώσσες ὡς Education περιέχει σαφῶς τὴν ἔννοια τοῦ «Δούκα» (Dux). Ἄν τό «παιδεύω» σημαίνει πρωτίστως **ἠθικὴ** γυμνασία εἰς τό νά συντηρήσω ἢ νά ἐπαναφέρω εἰς τόν ἀνθρωπο τὴν πρωταρχικὴ «παιδική» του **ἀγνότητα** καὶ **αἰσιοδοξία**, μέ τὰ ὅποια τόν ἐπρόοικε ὁ Θεός, ἀσφαλῶς «educos» καὶ «educatio» σημαίνει περισσότερο μιὰ **πρακτικῆς** σπου-δαιότητος «ἐκ-γύμναση» εἰς τό νά καταστεῖ ὁ ἀνθρωπος ἰκανός νά «**ὀδηγεῖ**» τοὺς ἄλλους ὡς «**ἡγέτης**», ἢ τουλάχιστον ὡς «**ἡγούμενος**».

Μ' αὐτὴ τὴν δευτέρη πρακτικὴ κυρίως ἀπόκλιση, ἡ «Παιδεία» γίνεται «ἐκ-παιδευση».

Τόσο ὅμως σπὴν μιὰ περίπτωσις ὅσο καὶ σπὴν ἄλλη, πρέπει νά ποῦμε ὅτι ὁ ρόλος τοῦ Διδασκάλου «περιγράφεται» μᾶλλον σπὴν **ἐνδοκοσμικὴ** καὶ ὀριζόντια διάστασι, παρά εἰς τὴν **ὑπερβατικὴ** σχέση του, ὡς ὄργανου τῆς θείας Προνοίας.

Ἀκόμη καὶ στῆς πολὺ γνωστῆς καὶ διαδεδομένης παροιμιώδεις ρήσεις τῶν Ἑλλήνων:

«**Πᾶσα ἐπιστήμη χωριζομένη ἀρετῆς πανουργία, οὐ σοφία**» ἢ

«**Δεῖ γράμματα μαθεῖν, καὶ μαθόντα νοῦν ἔχειν**»,

CO-WORKERS WITH GOD

By Archbishop Stylianos of Australia

"For we are God's co-workers;
You are God's field, you are God's building"

(1 Cor. 3:9)

Part IV

EDUCATION

The theme of 'education' obviously cannot be considered of less importance and sacredness than **'procreation'**. In the overall intricacy of synergy between God and man, **'Teachers'** of all kinds do not, as a rule, fall short of natural **'Parents'**, and sometimes may even be considered higher than them. This is why it has correctly been said that, if we owe it to our **Parents** that we 'live', then we certainly owe it to our **Teachers** that we 'live well'.

Speaking more generally, we could say that, if by 'culture' we mean everything that constitutes and promotes one's **moral personality** in harmony, then 'education' is without doubt the cornerstone of culture.

It is also clear that the Greek term for education *Paideia*, so rich in meaning and almost impossible to translate, cannot be fully rendered in other languages, including European ones.

So while the original meaning of the Greek term *Paideia* has a direct etymological relationship with the word for 'child' (*pais* or *paidi*), its translation into Latin-based languages as 'Education' contains within it the meaning of 'Duke' (Dux). If to 'educate' means first of all a moral exercise in maintaining or regaining the original 'child-like' **purity** and **optimism** with which God has endowed us, then the terms *educos* and *educatio* of course mean a more **practical** 'training' to make one capable of guiding others as a 'leader', or at least as one who is in 'the process of leading'.

However, we must say that, in both cases, the role of the Teacher is 'described' rather in the horizontal dimension of **this world**, than in its **transcendent** relationship as an instrument of divine Providence.

Even in the very well-known and widespread Greek sayings:

"**All knowledge devoid of virtue is trickery, not wisdom**"
or

"**One should learn letters and, in learning, keep one's mind**"

we cannot claim to be in a position to easily discern the divine power from above that looks over and inexpressibly

δέν θά μπορούσαμε νά ἰσχυρισθοῦμε ὅτι μπορεῖ κανεῖς νά διακρίνει εὐχερῶς τήν ἄνωθεν ἐποπτεύουσα καί ὑπερφυῶς ἐμπνέουσα δύναμη τοῦ Θεοῦ, ὅπως θά τήν δοῦμε ἀμέσως στήν ἔννοια τῆς «Παιδείας» στήν πολιτιστική παράδοση τῶν Ἑβραίων, ἰδιαίτερος δέ εἰς τά διάφορα βιβλία τῆς Π. Διαθήκης.

Δέν εἶναι ἄλλωστε χωρίς ἰδιαίτερη σημασία, τό ὅτι καί οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, μέ κορυφαῖο πρότυπο Θεολόγου τόν Ἀπ. Παῦλο, ποτέ δέν ἔπαψαν νά τονίζουν ὅτι «ὁ Νόμος Παιδαγωγός ἡμῶν γέγονεν εἰς Χριστόν» (Γαλ. 3, 24).

Τό βιβλίον ὅμως πού ἀνέκαθεν θεωρήθηκε ἀνυπέβλητο σέ «παιδευτική» ἀξία, ἀνάμεσα στήν ποικιλία τῶν κειμένων τῆς Π. Διαθήκης, εἶναι χωρίς ἀμφιβολία οἱ «**Ψαλμοί**» τοῦ Προφητάνακτος Δαυΐδ.

Ἄν οἱ «**Παροιμίες**», ἡ «**Σοφία Σειράχ**», καί ἡ «**Σοφία Σολομώντος**» ἀποτελοῦν, μαζί μέ τούς Μειζονες **Προφήτες**, τά ἀπαρασάλευτα «**θεμέλια**» τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, γιά νά καλλιεργεῖ τά τέκνα του «ἐν παιδείᾳ καί νοουθεσίᾳ Κυρίου» (Ἐφεσ. 6, 4), οἱ **Ψαλμοί** ἀποτελοῦν τήν πιό κατασκευαστική βάση γιά βαθεῖα **ἀτομική** ὅσο καί **συλλογική** «αὐτογνωσία».

Τό ἄτομο ἄλλωστε στήν Ἰουδαίω-χριστιανική Παράδοση, ποτέ δέν κρίνεται μήτε ἀξιολογεῖται «μεμονωμένως». Εἶναι **μέλος** ἐνός ἐνιαίου **Σώματος**, πού ἀποτελεῖ τόν «**λαόν τοῦ Θεοῦ**», γι' αὐτό κάθε ἀποτυχία ἢ ἀμάρτημά του ἔχει ἄμεση ἀντανάκλαση στό σύνολο καί πολλαπλασιάζει ἀνάλογα τό αἶσθημα εὐθύνης του. Γιά τόν ἴδιο λόγο δέν μπορεῖ νά ὑπάρξει ἄλλος «**ἠθικός κώδικας**» γιά τό ἄτομο, καί ἄλλος γιά τό πλῆθος.

Ἐνῶ λοιπόν οἱ «Ψαλμοί» εἶναι κραυγή ἐνός ἐν ἐξομολογήσει «θρηνωδοῦντος» **ὑποκειμένου** (Σολομώντος ἢ ἄλλου), δέν ἀφήνουν οὔτε στιγμή νά παρασιωπηθεῖ ὁ «πλησίον». Ἀντιθέτως, τά πάντα λέγονται καί μνημονεύονται ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τούς ἄλλους, μέ ὕψιστο τελικό «παραλήπτη» τόν Θεό.

Σ' αὐτό τό πνεῦμα δηλώνεται, ἤδη ἀπό τόν β' Ψαλμό, ἡ ἰερή «**κρηπίδα**» τῆς ἐν Θεῷ Παιδείας:

«Δράξαθε παιδείας, μήποτε ὀργισθῇ Κύριος καί ἀπολεῖσθε ἐξ ὁδοῦ δικαίας.»

(Ψαλμ. β' 12)

Ἰδιαίτερα ὅμως καλοῦνται εἰς **Παιδείαν** οἱ τά πρῶτα φέροντες:

«Καί νῦν, βασιλεῖς, σύνετε παιδεύθητε, πάντες οἱ κρίνοντες τήν γῆν»

(Ψαλμ. β' 10)

Αὐτή ὅμως ἡ γενική ἀνάγκη «Παιδείας», πρέπει νά λεχθεῖ ὅτι δέν προϋποθέτει ἀπλῶς τήν «**ἄγνοια**» καί τήν «**ἀπαιδευσία**» (ὡς στόχο πρὸς ἀνατροπήν!), ὅπως ἐδίδασκε μέ ἰδεαλιστική, θά λέγαμε, αἰσιοδοξία ὁ Σωκράτης, ὅταν ἰσχυριζόταν τήν γνωστή θέση του: «*Οὐδείς ἐκόν κακός*».

Οἱ «Ψαλμοί» ἐπισημαίνουν πρωτίστως τόν ἤδη **διαφθαρέντα** ἄνθρωπο, πού γι' αὐτό ἀκριβῶς ὑποκρίνεται ἀσύστολα, καί ἔναντι τοῦ Θεοῦ καί ἔναντι τῶν συνανθρώπων του:

«Πλὴν μάταιοι οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, Ψευδεῖς οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν ζυγοῖς τοῦ ἀδικῆσαι αὐτοὶ ἐκ ματαιότητος ἐπὶ τό αὐτό.»

(Ψαλμ. 61, 10)

Πάντως ὁ χαρακτήρας τῆς Παιδείας εἰς τούς Ψαλμούς δέν δηλώνει μιὰ ἀόριστη **θεοσέβεια**, ὅπως θά περιέγραφε λ.χ. ὁ Πλούταρχος. Ὅπως ἀντιθέτως, ἐπισημαίνει, θά λέγαμε, ὑπό μορφήν «**Ὁμολογίας Πίστεως**» τίς μοναδικές «ιδιότητες» τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὅπως τίς παρέλαβε ὁ λαός Του, κατὰ τήν ἐξ Ἀποκαλύψεως «θεογνωσία»:

«Ἄπαξ ἐλάλησεν ὁ Θεός, δύο ταῦτα ἤκουσα, τι τό κράτος τοῦ Θεοῦ, καί σοῦ, Κύριε, τό ἔλεος, ὅτι σύ

inspires us, as we shall see immediately below in the Jewish cultural tradition's notion of 'education', particularly in the various books of the Old Testament.

It is not without significance that the Church Fathers also, having the Apostle Paul as their model Theologian, never ceased to underline that "the law was our tutor to bring us to Christ" (Gal. 3:24).

However, the book which has always been considered unsurpassable in terms of its 'educational' value, amidst the various textual forms of the Old Testament, is undoubtedly the **Psalms** of King David.

If **Proverbs**, **Sirach** (Ecclesiasticus) and the **Wisdom of Solomon** are, together with the Greater Prophets, the unshakable 'foundations' of the people of God who seek to nurture their children in the "discipline and instruction of the Lord" (Eph. 6:4), the **Psalms** are the most prayerful foundation both for **individual** and **collective** 'self-knowledge'.

At any rate, in the Judeo-Christian tradition, the individual is never judged or evaluated in isolation. He or she is a **member** of an integral **Body**, the '**people of God**', which is why every failure or sin has immediate repercussions upon the whole body, and magnifies accordingly the sense of responsibility. For the same reason, there cannot be one **moral code** for the individual, and another for the multitudes.

So while the Psalms are the cry of a 'lamenting' **subject** in confession (be it Solomon or another), they do not overlook the 'neighbour' even for a moment. Instead, everything is stated and commemorated in reference to others, with the highest and final 'recipient' being God.

In that spirit, we already have from the 2nd Psalm, a sacred 'epitome' of education in God:

"Accept correction, lest at any time the Lord be angry, and you should perish from the righteous way"

(Ps. 2:12 LXX)

Yet the ones who are especially called to **education** and instruction are those who are in the first line of responsibility:

"Now therefore understand, you kings; Be instructed all of you who judge the earth"

(Ps. 2:10 LXX)

Still, it must be said that the general need for education does not simply presuppose **ignorance** or **lack of education** (which is to be reversed), as Socrates taught with idealistic optimism, we could say, through his claim that "no one is willingly bad".

The Psalms highlight primarily the already **distorted** person, who for that very reason is blatantly hypocritical towards God and fellow human beings:

"The sons of men are vain; the sons of men are false, so as to be deceitful in the balances; they are all alike formed out of vanity"

(Ps. 61:10 LXX)

The character of education portrayed in the Psalms does not at any rate express a vague piety, as Plutarch, for example, would have described it. On the contrary, it highlights in the form of a 'Confession of Faith', we could say, the unique 'qualities' of the true God, as His people received them in Revelation:

"God has spoken once, and I have heard these two things, that power is of God, and mercy is yours, O Lord;

ἀποδώσεις ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ».

(Ψαλμ. 61, 12)

for you will recompense everyone according to their works"

(Ps. 61:12 LXX)

Γ. ΑΓΙΑΣΜΟΣ

Ἄν ἔγινε σαφές, ἀπό τίς παρατηρήσεις στους δύο προηγηθέντες τομείς, πόσο ἱερὴ καὶ γόνιμη μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ «Συνέργεια» Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, ὅπως τὴν προέβλεψε καὶ τὴν εὐλόγησε ἐκ τῶν προτέρων ὁ Δημιουργὸς μὲ τὸ «προϊκοδότημα» τοῦ «κατ' εἰκόνα», τότε προκύπτει ὡς φυσικὸ συμπέρασμα ἡ ἀνάλογη ἐπιβεβαίωση καὶ μέσα ἀπὸ τὸν τρίτο τομέα, πού εἶναι ὁ «**Ἄγιασμός**», ὡς ὁ τελικὸς **στόχος** καὶ ἡ ὑψίστη **κορύφωση** τῶν δύο πρώτων.

Αὐτὸς ἀκριβῶς εἶναι καὶ ὁ λόγος πού καθιστᾷ περιττὴ μὴ ἔκτενῆ περιγραφή καὶ ἀνάλυση τοῦ Ἄγιασμοῦ (πού καταλήγει στὴν **σωτηρία**) ὡς χαρακτηριστικοῦ ἐδάφους, ὅπου ἀποβαίνει ἐκδηλὴ καὶ ὅλως ἀποφασιστικὴ ἡ «Συνέργεια» Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου.

Περιοριζόμαστε, λοιπόν, εἰς τὸ νὰ ὑπενθυμίσουμε τὴν θεμελιώδη ἀλήθεια, ὅτι ἂν καὶ ὑπάρχει καθιερωμένη ἀπὸ τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀποστόλων ἡ **καθιδρυματικὴ Ἱερωσύνη** τῆς διὰ «χειροτονίας» τάξεως τῶν τριῶν λειτουργικῶν βαθμῶν (Ἐπίσκοπος-Πρεσβύτερος-Διάκονος), ἐν τούτοις οὐδένα μέλος τῆς Ἐκκλησίας ἀποκλείεται ἀπὸ τοῦ νὰ «συμβάλει» εἰς τὸ γενικώτερο ἔργο τῆς σωτηρίας, τόσον ἑαυτοῦ ὅσον καὶ τῶν ἀδελφῶν του. Ὑπάρχει δηλαδὴ παραλλήλως καὶ ἡ «**χαρισματικὴ**» ἢ «**γενικὴ**» Ἱερωσύνη **ὅλων** τῶν διὰ τοῦ Βαπτίσματος ἐνσωματωθέντων εἰς τὸ ἓνα Σῶμα τοῦ Χριστοῦ (πρβλ. Α' Πέτρ. 2, 5).

Εἶναι ὅμως προφανές, ὅτι τὰ δύο αὐτὰ ἐπίπεδα εἰς τὰ ὁποῖα κατανέμονται οἱ πνευματικὲς εὐθῦνες καὶ τὰ χαρίσματα τῶν διαφόρων τάξεων τῆς ἐπί γῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας, δέν ἐπιτρέπουν μῆτε «**ἰσοπέδωση**» μῆτε «**ἀποκλεισμόν**» τῶν ἐκ τῆς αὐτῆς θείας πηγῆς παρεχομένων ἄνωθεν χαρισμάτων, «*κατὰ τὴν δωρεάν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ*» (Ἐφεσ. 3, 7).

Καὶ ἐπειδὴ ἀκριβῶς «*ὅ τε ἀγιάζων καὶ οἱ ἀγιάζόμενοι ἐξ ἑνὸς πάντες*» (Ἐβρ. 2, 11), δέν κατέστη ποτὲ δυνατόν νὰ ἐπικρατήσουν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν τὰ νοσηρὰ φαινόμενα «*κκληρικαλισμοῦ*» ἢ ἐκκοσμικευμένης ὀχλοκρατίας, ὅπως προέκυψαν εἰς τὴν Δύση.

* * *

Παραλλήλως πρὸς ὅσα ἐξετέθησαν πρὸ πάντων, μὲ καθαρῶς θεολογικὴ ὀρολογία καὶ μὲ τίς ἀνάλογες παραπομπές σὲ βιβλικά χωρία (σχετικῶς μὲ τὴν «Συνέργεια» Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου), παραθέτουμε ἐν κατακλείδι ἓνα πολὺ σύντομο ποίημα, πού συνοψίζει σὲ ἑπτὰ μόλις ἄράδες τὴν δίψα τοῦ πιστοῦ νὰ βρῆται, μὲ τίς ταπεινὲς καθημερινὲς χειρονομίες καὶ ἐνέργειές του, στὴν προέκταση τῶν θείων ἐνεργειῶν:

ΣΥΝΕΡΓΟΙ ΘΕΟΥ

Ὅταν φυτεύω λουλούδια στὴν αὐλή
δέν σημαίνει πῶς δέν μ' ἄρσει νὰ βλέπω γυμνὸ τὸ
χῶμα
γιατί καὶ τὸ χρῶμα του μὲ μεθᾶ
κ' ἡ μυρωδιά του μ' ἐξαγιάζει.

Ὅταν φυτεύω λουλούδια στό χῶμα
καλῶ περισσότερα χεῖλη νὰ θηλάσουν τὴ γῆ
γλῶσσες ἄπειρες νὰ μιλήσουν τὰ χρώματα!

SANCTIFICATION

If it has become apparent from the previous two sections how sacred and productive the 'synergy' between God and man can be, as foreseen and blessed from the outset by the Creator through the 'endowment' of His image, then **sanctification** is a corresponding affirmation of a natural conclusion, which is the **aim** and highest **climax** of the first two categories.

This is precisely the reason for which an extensive description and analysis of sanctification (leading to salvation) would prove superfluous, given that it is the area where the 'collaboration' of God and man becomes manifest and totally decisive.

We shall therefore restrict ourselves to recalling the fundamental truth that, while there exists the **sacramental Priesthood**, established by the Lord and the Apostles, of the three liturgical orders (Bishop-Presbyter-Deacon) through the 'laying of hands', no one is nevertheless excluded from 'contributing' to the general task of salvation, both of one's self as well as of one's brothers and sisters. In other words, we also have the '**charismatic**' or '**general**' priesthood of **all** on account of their incorporation into the one Body of Christ through the Baptism (*cf.* 1 Pet. 2:5).

It is clear however that neither of these two levels, on which the spiritual responsibility and gifts are distributed to various sections of the Church on earth, allow '**leveling**' or '**exclusion**' of the *charismata* which derive from the same divine source "according to the gift of the grace of God" (Eph. 3:7).

And precisely because "He who sanctifies and those who are being sanctified are all of one" (Heb. 2:11), it was never possible for the unhealthy phenomena of clericalism or secularized mobocracy, as they emerged in the West, to prevail in Orthodoxy.

* * *

In addition to all that has been outlined above, in purely theological vocabulary and with corresponding scriptural references (concerning the 'synergy' between God and man), we shall conclude this article with a very brief poem, which summarizes in just seven lines the thirst of the faithful to be, through his or her own humble daily gestures and actions, within the influence of the divine energies:

CO-WORKERS WITH GOD

When I plant flowers in the yard
it does not mean that I do not like to see the soil
bare
as its colour enchants me
and its fragrance sanctifies me.

When I plant flowers in the soil
I invite more lips to suckle the earth
the colours to speak countless languages!

Sydney-Ashfield 20-10-84

The Importance of the Eastern Doctrine of Deification for the Theology of Grace

I say, "You are gods, children of the Most High, all of you; Psalm 82:6

Thus he has given us, through these things, his precious and very great promises, so that through them you may escape from the corruption that is in the world because of lust, and may become participants of the divine nature. 2Peter 1:4

God became human so that human beings may become gods. St Athanasius

Part II

By Philip Kariatlis

Following on from the last issue of the *Voice*, it could be said that, even though there is no clear understanding as to what the 'image' in the human person, specifically refers to the overriding principle for the Patristic tradition was that humankind was created in the image of God and more particularly in the image of Christ. For the fathers, this teaching was to be found in St Paul, in his epistle to the Corinthians:

Just as we have borne the image of the man of dust, **we** will also bear the image of the man **of heaven**. (1Cor. 15:49).

Having been created in the image of Christ, humankind is therefore also called to realize the **sovereignty** and **freedom** of Christ. Beyond this however, the greatness of human persons lies in the fact that they have been called to **transcend** their **natural boundaries** and become **Christ-like**, to live a life in Christ – i.e., to become deified.

In the first chapter of the book of Genesis there is a description of the creation of humankind created in God's image and after His likeness. Even though modern scholarship often understands 'image' and 'likeness' as being synonymous, the Eastern fathers make a distinction. Indeed, the **movement from the divine image to the divine likeness** was **understood** in terms of **deification**. And so, the Eastern Orthodox tradition would claim that the image of God is common to all humanity by virtue of creation (cf. Gen. 1.26f.). However, having received the image of God, humanity must strive to attain likeness to God, its archetype, and so to be deified.¹ Therefore, the **likeness** of God can be thought of as a **realized image** and the **image** as a **potential likeness**. A father of the Eastern Patristic tradition observed that,

the image was given to us in our nature, and it is unchangeable; from the beginning until the end it remains. The likeness, on the other hand, we gain and achieve through our cooperation and volition; [it] exists potentially in us, and is energised through the good life and excellent behaviour.²

St Gregory Palamas, a thirteenth century Greek father, also noted that, "all human beings are in the image of God, and *perhaps* also in His likeness".³ Having received the gift of being created in the image of God, human persons find true meaning in life when, empowered by the grace of God, they strive to resemble Him and become gods themselves by grace.

(b) *The deification of human nature in Christ*

As it has already been stated above, the aim of the human person is to become Christ-like. But more than that, the fathers speak of the original destiny of human nature in terms of being incorporated into the body of Christ. Enjoying a perfect union of both a divine and human nature⁴, **Christ opened** the way for our **human nature to participate** in the **divine** life of God. For this reason many fathers interpreted the **Incarnation** of the Logos **not** as a simple **consequence** of the **Fall**, but as the **fulfillment** of the **original will of God** – namely that in the person of the Logos, human nature is capable of being united with the divine life of God. That is

to say, the deification of Christ's human nature made possible our deification as well. In his book, *Deification in Christ*, Nellas wonderfully summed it up in this way: "Christ is not the result of an act of Satan. The union of the divine and human natures took place because it fulfilled the eternal will of God.... Prior to the hypostatic union of the divine nature with the human, man even before the Fall was anterior to Christ, a fact which means that even then, in spite of not having sinned, man had need of salvation, since he was an imperfect and incomplete "child". This teaching lies at the core of the theology of St Irenaeus. Human nature could

3. *Second Letter to Barlaam*, 48.

4. Cf. the teaching of Chalcedon (451AD) on their teaching of Christ: "Following the holy fathers we teach with one voice that the Son of God and our Lord Jesus Christ is to be confessed as one and the same (Person), and he is perfect in Divinity and perfect in Humanity, true God and true Man. This one and the same Jesus Christ, the only-begotten Son (of God) must be confessed to be in two natures, without mixture and without change, without separation and without division."

1. G. Mantazrides, *The Deification of Man*, 21.

2. Work attributed to St Basil, *On the Creation of Humanity*, P.G. 30, 29ff, 32.

not have been completed simply by its tendency; it had to attain union with the Archetype. Since Christ is "the head of the body, the Church" (Col. 1.18), a fact which means in patristic thought that Christ is the head of true humanity, as long as human nature had not received the hypostasis of the Logos it was in some way without real hypostasis - it lacked real substance".⁵ In this long, yet important quote, Nellas emphasized that the **deification** of humanity **required** the **hypostatic union** of the divine and human natures of Christ in the Logos. And so the **Incarnation would have taken place** even if **humanity had not sinned**.

The **hypostatic union** of divine and human **accomplished in Christ**, was the very **foundation** of the deification for human persons. Since Christ took on human nature and bestowed upon it the fullness of grace, He made humanity capable of ascending to God. Therefore St Athanasius correctly and succinctly noted that, "**God became human so that humanity may become God**".⁶ That is, it was this gift of the Incarnation which gave humanity the possibility of deification. Since the first Adam went astray and deprived himself of the gratuitous gift of union with God, the Second Adam, the divine Logos achieved this union of the two natures in His person. Therefore the **Incarnation of Christ did not simply redeem** humanity from the effects of the Fall but, **more importantly completed** the **pre-fallen nature** of humanity by deifying it. For the fathers the deification of Christ's human nature became the vessel by which our human nature could also be deified. This is the basis of the theology of deification which is found in the fathers. Meyendorff described it in this way:

The hypostatic union of divinity and humanity in Jesus Christ is the very foundation of salvation, and therefore of deification: in Christ humanity has already participated in the uncreated life of God because the 'flesh' has truly become 'the flesh of God'.⁷

Far from being formulated with respect to the fall of man, the Incarnation, according to Meyendorff was understood as that event by which the original and pre-eternal plan of God could be realized.

(c) *The communion of God to humankind in the Holy Spirit*

Now, the saving act of Christ has been communicated throughout the ages by the grace of the Holy Spirit. For St Basil the Great, no gift could be received without the Holy Spirit.⁸ Elsewhere **St Gregory of Nyssa** asked:

How could we be united with Christ, if the Spirit did not effect the connection?⁹

For the Eastern fathers, whilst it is true that the deification of humanity was made possible by the **Incarnation** of the **Son**, which the **Father willed**, it is also true that they considered that it was to be **accomplished** or **perfected** by the **Holy Spirit** by means of the uncreated energies and grace natural to Him. Moreover, the grace which accomplishes the deifica-

tion of humanity is not created since this could not deify humankind. In this regard St Gregory Palamas asked:

"... but since the gift which the saints receive and by which they are deified is none other than God himself, how can you say that too is a created grace?"¹⁰

Clearly, it is the uncreated divine grace, bestowed by the Holy Spirit which makes deification possible. Karmiris argued that the grace of the Holy Spirit was necessarily "**preceding, cooperating** with, and **following** the **work** of **salvation**, bestirring him [i.e. the human person], enlightening him and directing him".¹¹ In this way the fathers avoided the Pelagian and Messalian temptation to consider deification possible by human effort alone.

Having affirmed the necessity and **primacy** of **grace**, it must also be stated that **human freedom** must **work together** with God. Indeed, the Patristic literature understood a clear cooperation or **synergy** between the **grace** of **God** and the **human response**. **St John Chrysostom** wrote:

God brings no one to Himself contrary to that individual's free will; although He wishes all to be saved, He forces no one.... Not without the consent of human persons, nor without their will.... rather, it is in accord with their desire and will that God prepares the salvation of humankind.¹²

Human freedom, generated by the grace of the Holy Spirit, was seen as mandatory since it was seen as the receptive instrument in our deification in Christ. Without divine grace or human synergy the subjective appropriation of deification would be rendered impossible.

Concluding Remarks

All that has been said thus far necessitates a theological synthesis between the Western and Eastern theologies of grace. Despite the Western understanding of the effects of grace as that which causes human beings to be 'justified' and 'sanctified' as a result of the Fall, this article - in two parts - has examined the Eastern understanding of the theology of grace as that which deifies the created order. What is called for therefore today is a complementary theology of grace so that the fullness of humanity's true existence might be realized. All too often, the West speaks of justification and sanctification at the expense of other concepts such as deification. On the other hand, the East is all too often tempted to speak of the effects of divine grace solely in deification terms. Both perspectives are necessary for a complete and integral understanding of grace. In a world where our struggles often seem hopeless, where our life seems meaningless because death is ever present, the good news and foundation of our hope is that Christ has overcome death by death and granted life in the tombs.¹³ The grace of God offers us a "life in Christ" empowering us to live as Christ, to love as Christ, to serve as Christ and to become one with Christ.

5. P. Nellas, *Deification in Christ*, 37-38.

6. *De Incarnatione verbi* 54, P.G. 25, 192B.

7. J. Meyendorff, *A Study of Gregory Palamas*, 182.

8. *On the Holy Spirit*, 24, 55, P.G. 32, 172B.

9. *Against the Pneumatomachoi* 22, P.G. 45, 1328CD.

10. *Against Akindynos* 3, 8, cited in J. Meyendorff, *A Study of Gregory Palamas*, 64/

11. J. Karmiris, *A Synopsis of the Dogmatic Theology of the Orthodox Catholic Church*, 76.

12. John Chrysostom, *On "Saul, Saul"* 6, P.G. 51, 144.

13. An Orthodox hymn of the Resurrection.

Γιά τό φόβο τῆς μελλούσης κολάσεως καί ὅτι πρέπει ἐκεῖνος πού θέλει νά σωθεῖ, ποτέ νά μὴν ἀμελεῖ τή σωτηρία του*

On the fear of the future hell and that the person that wants to be saved must not be negligent about his own salvation*

Καί ἀφοῦ τόν κρύψει περιμένει τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, μέχρι νά βρέξει καί νά φυτρώσει ὁ σπόρος. Γιατί, καί ἂν κάνει ὁ γεωργός χίλιους κόπους καθαρίζοντας, φροντίζοντας καί σπέρνοντας, δέν βρέξει ὁμως ὁ Θεός νά ποτίσει τό σπόρο, πάει χαμένος ὁλος ὁ κόπος του. Ἔτσι πρέπει καί ἐμεῖς, καί ἂν ἀκόμα κάνουμε κάτι καλό νά τό σκεπάζουμε μέ τήν ταπεινοφροσύνη καί νά ἀναθετούμε στό Θεό τήν ἀδυναμία μας, παρακαλώντας Τον νά εὐλογήσει τόν κόπο μας, γιατί διαφορετικά πάει χαμένος.

Συμβαίνει πολλές φορές καί μετά τή βροχή καί τό φύτρωμα τοῦ σπόρου, νά μὴν ξαναβρέξει γιά πολύ καιρό, καί τότε ξεραίνεται τό φύτρο καί χάνεται. Γιατί ἔχει ἀνάγκη πότε-πότε ἀπό τή βροχή καί ὁ σπόρος καί τό φύτρο, μέχρι νά στερεωθεῖ. Ὅμως οὔτε καί τότε δέν μπορεῖ κανεὶς νά ξεγνοιάσει. Γιατί μερικές φορές ἀφοῦ μεγαλώσει καί κάνει στάχυ, πέφτει ἀκριδὰ ἢ χαλάζι ἢ κάτι ἄλλο, καί χάνει τόν καρπó. Τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τήν ψυχή. Ὅταν κοπιᾷσει καί καθαριστεῖ ἀπ' ὅλα τὰ πάθη πού ἀναφέραμε, καί καταβάλλει ἄσκηνη προσπάθεια γιά τήν ἀπόκτηση τῶν ἀρετῶν, πρέπει νά εἶναι πάντοτε στραμμένη στό ἔλεος τοῦ Θεοῦ καί στή σκέπη Του, γιά νά μὴν τήν ἐγκαταλείψουν καί χαθεῖ. Γιατί ὅπως ἀκριβῶς εἶπαμε γιά τό σπόρο ὅτι καί μετά τό φύτρωμα καί τό μεγάλωμα καί τήν καρποφορία, ἂν δέν βρέξει πότε-πότε ξεραίνεται καί χάνεται, τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τόν ἄνθρωπο. Ἄν, ἀφοῦ προσπαθῆσει καί κάνει πολλά, πάρει ὁμως ὁ Θεός τή χάρη καί τή σκέπη Του καί τόν ἐγκαταλείψει, χάνεται. Ἡ δέ ἐγκατάλειψη παραχρῆται στόν ἄνθρωπο ἐκεῖνο πού ἐπιχειρεῖ πράγματα ἀντίθετα ἀπό τήν πνευματική του κατάσταση. π.χ. ἂν κάποιος εἶναι εὐλαβῆς καί πῆσει σέ ἀδιαφορία, ἢ ταπεινός καί πῆσει στή θρασύτητα. Καί δέν ἐγκαταλείπει ὁ Θεός τόσο τόν ἀδιάφορο ἂν ἀδιαφορήσει, οὔτε τó θρασύ ἂν συμπεριφερθεῖ μέ θρασύτητα, ὅσο ἐγκαταλείπει τόν εὐλαβῆ ἂν ἀδιαφορήσει καί τόν ταπεινό, ἂν θρασυθεῖ. Αυτό σημαίνει τó νά ἀμαρτήσῃ κανεὶς ἀντίθετα μέ τήν κατάστασή του καί ἀπ' αὐτό προέρχεται ἡ ἐγκατάλειψη. Γι' αὐτό καί ὁ Ἅγιος Βασίλειος διαφορετικά κρίνει τήν ἀμαρτία τοῦ εὐλαβοῦς καί διαφορετικά τοῦ ἀδιάφορου.

Ὅταν τέλος φυλάξει κανεὶς τόν ἑαυτόν του ἀπ' ὅλα αὐτά πρέπει νά προσέχει, ὥστε, ἂν κάνει ἕνα μικρό καλό, νά μὴν τό κάνει μέ κενοδοξία ἢ ἄνθρωπαρέσκεια ἢ σύμφωνα μέ κάποιον ἀνθρώπινο λογισμό καί χάσει ἀπ' αὐτό τό μικρό καί ὅλα ὅσα ἔχει κάνει, ὅπως εἶπαμε γιά τίν ἀκριδὰ καί τό χαλάζι καί τὰ παρόμοια. Καί ὅπως συμβαίνει καί στά θέματα τῆς γεωργίας, καί ὅταν ἀκόμα δέν πάθει τίποτα ὁ καρπός, ἀλλά φυλαχθεῖ μέχρι τό θερισμό, οὔτε τότε δέν πρέπει νά ξεγνοιάσει ὁ γεωργός. Γιατί πολλές φορές συμβαίνει, καί ἀφοῦ θερίσει κανεὶς τό χωράφι του καί καταβάλλει ὅλους τούς κόπους του, νά ἔρθῃ ἕνας κακός ἄνθρωπος μέ μῖσος στήν καρδιά του καί νά βάλῃ φωτιά στόν καρπó ἐκεῖνο καί νά καταστρέψῃ ὅλο τόν καρπó καί τόν κόπο τοῦ γεωργοῦ. Ὡστε λοιπόν μέχρι νά δεῖ ὅτι καθάρισε καλά τό σπόρο καί τόν ἔβαλε στήν ἀποθήκη, δέν μπορεῖ νά ξεγνοιάσει. Γιατί συμβαίνει μετά ἀπ' ὅλα αὐτά, νά βρῖσκει τρόπους ὁ διάβολος νά τόν πλανᾷ ἢ μέ δικαιώματα ἢ μέ ὑπερηφάνεια ἢ βάζοντάς του λογισμούς ἀπιστίας ἢ αἰρέσεως. Καί τότε καταστρέφει ὄχι μόνον ὅλους τούς κόπους του, ἀλλά καί τόν χωρίζῃ ἀπό τό Θεό. Καί ὅ,τι δέν μπόρεσε νά καταφέρει προσπαθώντας νά τόν ρίξει σέ κακές πράξεις, τό καταφέρει μέ τό νά τόν ρίξει σ' ἕνα λογισμό. Γιατί εἶναι δυνατόν ἀκόμα καί ἕνας λογισμός νά σταθεῖ ἰκανός νά χωρίσει κάποιον ἀπό τό Θεό, ἂν τόν δεχθεῖ καί συμφωνήσῃ μαζί του. Ὡστε ἐκεῖνον πού θέλει πραγματικά νά σωθεῖ δέν πρέπει

After that, he awaits the mercy of God until He sends rain and the seed grows. Even if the farmer works hard, clearing, preparing and sowing, if God does not give rain for the seeds, his entire labour is in vain. We also need the same. Even if we on one occasion do something good, we must cover it with humility and show to God our weakness, asking Him to bless our labour since otherwise it is in vain.

Sometimes it also happens that after the rain has come and the seed has germinated, there is no more rain for a long time, the germinating seed withers away, and is lost. It needs rain from time to time so that it becomes stronger. Even then, a person should not be careless as sometimes after the seed has grown and produced an ear, locusts, hail or something similar comes and the grain is lost. It is the same with the soul. When we labour and clear our soul from all the passions that we have discussed and try to obtain the virtues with all our strength, we must also pay attention to obtaining the mercy of God and His protection so that we will not be abandoned and lost. As we have said, regarding the seed that even after germination, increases and then forms the ear, that shrivels and dies if there is no rainfall, it is the same with Man. If after all he does, God takes away His protection somewhat and abandons him, he is lost. A person reaches this abandonment when he does something contrary to his own nature. This is what I want to say, for example: if someone is respectful and acts with indifference or if someone is humble and acts with audacity. God does not abandon the indifferent person when he is indifferent or the bold in his audacity as much as he abandons the reverend when he is indifferent and the humble when he is audacious. This is a sin against one's own state and the abandonment comes through this. This is why St. Basil judges the sin of the reverend and that of the indifferent in another way.

When therefore a person protects himself from all this he must also take care that when he does a little good he does not do so out of vanity or obsequiousness or any human thought and so lose this little good and everything he has done, as we said about the locusts, the hail, and so on. With agriculture, even if the grain survives and is protected until the harvest, even then the farmer should not be careless as sometimes even after the crop is reaped and all the work is done, an evil person comes and sets fire to everything and all that person's crop and labour is lost. Therefore right up to the time when he knows that he has cleared the crop and stored it in his barn, he cannot cease to worry. So, it is with Man, too. He must not be careless even when he has escaped from all these dangers because even then the devil can find ways to lead him astray through his rights, pride or producing in him thoughts of unbelief or dangerous heresy and thus not only is all his labour lost but he is separated from God. What he could not do through deeds, he accomplished with one single thought. For, it is possible for one thought to separate us from God if we accept it and adhere to it. Thus, the person who wants to be saved must not be indifferent up to his last breath. We need labour, great care and continuous prayer to God so that He will protect and save us through His goodness, to the glory of His holy name. Amen.

νά ξεγνοιάσει μέχρι τήν τελευταία του ἀναπνοή. Εἶναι λοιπόν ἀνάγκη νά καταβάλλουμε πολύ κόπο καί φροντίδα καί συνεχή προσευχή, ὥστε ὁ Θεός μέ τήν ἀγαθότητά Του νά μᾶς σκεπάσει καί νά μᾶς διασώσει, γιά τή δόξα τοῦ ἁγίου ὀνόματός Του. Ἀμήν.

* Ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἀββά Δωροθέου Ἔργα Ἀσκητικά»

* Abba Dorotheos, *Practical Teaching on the Christian Life*. Translation, Introduction and glossary by Constantine Scouteris. Athens, 2000.

To a monk entering the arena of combat*

Rejoice in the Lord, beloved child, whom the grace of my Jesus has enlightened and delivered from the world; who has flown to the wilderness and dwelt in a monastery with a holy synodia, and now glorifies and thanks God with all his soul.

Divine grace, my child, is like bait which enters the soul and without coercion attracts a person toward higher and superior things. It knows how to catch us rational fish and to pull us out of the sea of the world. But then what?

Once God takes the monastic aspirant out of the world and brings him to the wilderness, He doesn't immediately show him his passions and the temptations, until he becomes a monk and Christ binds him with His fear. Then the trial, the struggle, and the fight begin.

If a novice exerts himself from the beginning and lights his torch of asceticism with his struggles before it is too late, it will not go out when grace withdraws and temptations come. Otherwise, when grace does withdraw, he will return to his previous state. Then, corresponding to the passions he had in the world, temptations will arise and will revive his former habits which used to enslave him because he used to cater to them.

First of all, my child, know that there are great differences from man to man and monk to monk. There are souls with a soft character that are very easily persuaded. There are also souls with a tough character that are not subordinated so easily. They are as different as cotton is from iron. Cotton needs only to be rubbed with words, but iron requires fire and a furnace of temptations to be worked. Such a soul must be patient during temptations to be purified. When a monk does not have patience, he is like a lamp without oil: soon it will burn out.

So, when a person with a nature harder than iron comes to be a monk, as soon as he enters the arena, he rebels against obedience. Immediately he breaks his promises and gives up the battle. Then you see that as soon as grace withdraws a little to test his intentions and patience, at once he throws away his weapons and starts regretting that he came to be a monk. Then he passes his days full of disobedience and bitterness, always talking back arrogantly.

Then, through the prayers of his elder, grace disperses the clouds of temptations somewhat so that he comes to his senses a little and mends his ways. But soon afterwards he returns once more to his own will, to disobedience, agitation, and annoyance.

You write about the brother you see there and are amazed that although he works so hard at his diakonema, his ego within still overcomes him. But do you think it is easy for man to conquer a passion?

Good deeds and almsgiving and all other external good things do not subdue the haughtiness of one's heart. But mental work, the pain of repentance, contrition, and humility are what humble the unsubmissive spirit. An insubordinate person is un-

bearable and toilsome to deal with. Only with utter patience can he be handled. Only with utter patience on behalf of the elders and with the forbearance and love of the brethren can stiff-necked disciples come to their senses. But behold: many times they, too, are as useful as your right hand. Almost always such people, who are in some way more gifted than the others, humble themselves with difficulty. They think highly of themselves and look down on others.

So a great deal of hard work and patience are needed until this old foundation of pride is dug up, and another foundation is set with Christ's humility and obedience. But the Lord, seeing their efforts and good intentions, allows another trial to come upon them which counteracts their passion, and by His mercy, He "Who will have all men to be saved" (1Tim 2:4) saves them too. As for you, emulate whomever you want.

It would be wonderful if everyone had a good character, humility, and obedience. But if one's nature happens to be tougher than iron, he should not despair. He needs to struggle, and by the grace of God he can win. God is not unjust in His expectations. He seeks repayment according to the gifts He has given.

For from the beginning of creation He separated men into three classes: He gave five talents to one, two to another, and one to the other. The first one has the highest gifts: he has greater mental capacity and is called "taught by God," because he receives teachings from God without a teacher, just like St. Anthony the Great, St. Onouphrios, St. Mary of Egypt, Cyril Phileotes, Luke of Steirion, and thousands of others in the old days who became perfect without a guide. The second type of person has to be taught what is good in order to do it. And the third one, even if he hears, even if he learns, he hides it in the ground: he doesn't do anything.

So that is why there is such a big difference among the people and monks that you see. And that is why first and foremost you must "know thyself." That is, know who you really are in truth, and not what you imagine you are. With this knowledge you become the wisest man. With this kind of awareness, you reach humility and receive grace from the Lord. However, if you don't obtain self-knowledge, but consider only your toil, know that you will always remain far from the path. The prophet does not say, "Behold, O Lord, my toil," but says, "Behold my humility and my toil." (Ps 24:18). Toil is for the body, and humility is for the soul. Moreover, the two together, toil and humility, are for the whole man.

Who has conquered the devil? He who knows his own weaknesses, passions, and shortcomings. Whoever is afraid of knowing himself remains far from knowledge, and he doesn't love anything else except seeing faults in others and judging them. He doesn't see gifts in other people, but only shortcomings. And he doesn't see his own shortcomings, but only his gifts. This is truly the sickness that plagues us men of the eighth millennium: we fail to recognize one another's gifts. One person may lack many things, but many people together have everything. What one person lacks, another person has. If we

* *Monastic Wisdom: The Letters of Elder Joseph the Hesychast*. Florence, AZ: St Anthony's Greek Orthodox Monastery, 1998, pp.47-52.

Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ
Κίνηση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας
κ.κ. Στυλιανοῦ

Κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριο ὁ Σεβασμιώτατος:

Ἐδέχθη ἔθιμοτυπική ἐπίσκεψη τοῦ διαπρεποῦς Οὐρολόγου καί φίλου του κ. Ἰω. Μπούλα, τὸν ὁποῖον καί προσωπικῶς ἐξενάγησε εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναόν, τὴν Βιβλιοθήκην καί τὴν Θεολογικὴν μας Σχολήν.

Ἔστειλε συγχαρητήριον ἐπιστολήν εἰς τὸν συνταξιοδοτηθέντα Πρόεδρον τῆς Ὑπηρεσίας Ραδιοφωνίας SBS κ. Quang Luu, εὐχαριστήσας διὰ τὴν σχετικὴν συνεργασίαν (1-9-06).

Ἐδέχθη ἔθιμοτυπικῶς τὸν Καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου Κρήτης κ. Γιάννη Μελισσᾶ (μετὰ τῆς συζύγου καί τοῦ τέκνου των), ὁ ὁποῖος συμμετεῖχε Προεδρεύων εἰς τὸ ἐν Σύνδνεῦ Διεθνές Συνέδριον Χειρουργῶν, ἐκόμισε δέ καί τὰ φιλικὰ δῶρα τοῦ κοινοῦ φίλου Πρυτάνεως Πανεπιστημίου Κρήτης Ὁφθαλμολόγου κ. Γιάννη Παλλήκαρη (2-9-06).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς Ἱ. Ναόν Ἀγ. Στεφάνου Hurlstone Park, παρεκάθησε δέ εἰς ἀνεπίσημο Γεῦμα μετὰ τοῦ Ἱερατ. Προϊσταμένου, τοῦ Διακόνου καί μελῶν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου, καθὼς καί συνεργατῶν τοῦ Παιδικοῦ Σταθμοῦ (3-9-06).

Ἐσυνοδευόμενος ἀπὸ τὸ συνεργάτη καί φίλο του κ. Σπ. Ἀρβανιτάκη, παρεκάθησε στὸ καθιερωμένο πλέον BENEFACTORS DINNER τοῦ Κολλεγίου Ἀγ. Σπυριδῶνος καί ἐξετίμησε μὲ ὅλους τοὺς συνδαιτημένους τὴν ἐπίδοση τῶν σπουδαστῶν 11^{ης} καί 12^{ης} τάξεως, πού παρεσκεύασαν ὀλόκληρο τὸ «μενού» ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῆς διδασκούςης τὰ Οἰκοκυρικά μαθήματα κας Β. Χαιρέτη (5-9-06).

Ἐδέχθη ἐκ νέου τὴν Δημοσιογράφου τοῦ ΒΗΜΑΤΟΣ Ἀθηνῶν κα Μαρ. Ἀντωνιάδου συνοδευόμενη ἀπὸ τὸν Πρωτοπρ. π. Στ. Σκούτα καί ὀλοκλήρωσε τὴν συνεργασίαν γιὰ τὴν συνέντευξιν τοῦ τοῦ ἐζητήθη.

Ἐν συνεχείᾳ ἔδωκε ἐπίσης συνέντευξιν εἰς τὴν κα Εὐα Μπούρα τῆς Ἑλληνικῆς Κρατικῆς Τηλεοράσεως (ERT-SAT).

Ἐδέχθη ἐκ νέου τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Ὑφυπουργοῦ κ. Κασσίμη, μετὰ τὴν ἀνά τὴν Αὐστραλίαν περιοδεῖαν του καί συνέφαγε μαζί του εἰς τὸ ὁμογενειακὸ Ἑστιατόριον Le Sands (6-9-06).

Ἐσυνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Διάκονο Σταῦρο ἔφθασε εἰς Μελβούρνην, ὅπου κατ' ἀρχὴν εἶχε σύντομη συνάντησιν, παρουσίαν τοῦ Θεοφ. Δέρβης καί τοῦ κ. Κ. Κόντη μὲ τὸν προταθέντα ὡς νέο Διευθυντὴ τοῦ Ἡμερησίου Κολλεγίου μας «Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ» κ. Neil Champion, ἔμπειρο Κληρικὸ καί Ἐπιστήμονα τῆς Uniting Church, ὁ ὁποῖος εἶχε συνεργασθεῖ ἐπὶ μακρὸν καί μὲ τὸν κ. Ἄγγελον Παπαδόπουλον, Διευθυντὴν τότε τοῦ ἐν Oakleigh Κολλεγίου «ΑΓΙΩΝ ΑΝΑΓΥΡΩΝ».

Ἐν συνεχείᾳ, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Θεοφ. Δέρβης, τὸν Ἀρχιμ. π. Ἰάκωβο καί τὸν Διάκονο Σταῦρο, μετέβη εἰς τὸν προσκυνηματικὸν Ναὸ Παναγίας Καμαριανῆς Red Hill, ὅπου ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε εἰς τὸ πλῆθος τῶν προσκυνητῶν, παρὰ τὴν ὑπάρχουσα κακοκαιρία. Ἐπικολούθησε τὸ καθιερωμένο ἑόρτιον Δεῖπνον μὲ τὴν γνωστὴν πάντοτε φιλοξενίαν ἐκ μέρους τοῦ Ἱερατ. Προϊσταμένου Οἴκου. π. Ἐλευθ. Τάση, τῆς Πρεσβυτέρας καί τῶν συνεργατῶν του (7-9-06).

Ἐτὴν ἐπομένῃ συνελειτούργησε μετὰ τοῦ Θεοφ. Δέρβης, τοῦ Ἱερατ. Προϊσταμένου π. Ἐλευθ. Τάση καί τοῦ π. Δούκα Γεωργαλά, ἐκήρυξε πρὸς τὸ πλῆθος τῶν προσκυνητῶν, ἐν συνεχείᾳ δέ παρεκάθησεν, ὅπως καί χθές, εἰς τὴν ἐόρτιον τράπεζαν. Πρό τῆς ἀναχωρήσεως, ἐξαναγίθη εἰς τὸ σταδιακῶς ἀναγειρόμενον

acknowledged this, we would have a great deal of humility, because God, Who adorned men in many ways and showed inequality in all of his creations, is honored and glorified; not as the unbelievers say, who toil trying to bring equality by overturning the divine creation. God made all things in wisdom (Ps 103:24).

Therefore, my child, now that it is still the beginning, see to it that you know yourself well, so that you set humility as a firm foundation. See to it that you learn obedience and acquire the prayer.

May "Lord Jesus Christ, have mercy on me," be your breath.

Do not leave your mind idle, so that you aren't taught evil things. Don't let yourself look at the faults of others, because without knowing it, you will become the evil one's partner without any progress in virtue. Do not out of ignorance ally yourself with the enemy of your soul.

The cunning enemy knows very well how to hide behind passions and weaknesses. So in order to strike him, you must fight and mortify yourself—all your passions, that is. When the "old man" (Rom 6:6) dies, the strength of your hostile enemy is abolished.

We are not battling with a man, whom you can kill in many ways, but with the powers and rulers of darkness. They are not fought with sweets and marshmallows, but with streams of tears, with pain of soul until death, with utter humility, and with great patience. Blood must flow from over-exhaustion in saying the prayer. You have to collapse from exhaustion for

weeks as if gravely ill. And you must not give up the fight, until the demons are beaten and withdraw. Then you will receive freedom from the passions.

And so, my child, force yourself from the beginning to enter the narrow gate, because only it leads to the spaciousness of paradise. Cut off your own will every day and hour, and seek no other path besides this one. This is the path that the feet of the Holy Fathers trod. Reveal your path unto the Lord and He will guide you, too. Reveal your thoughts to your elder, and he will heal you. Never hide a thought, because the devil conceals his cunning within it: as soon as you confess it he disappears. Do not reveal another person's fault to justify yourself, because at once grace, which had covered you until that point, will reveal your own faults. The more you cover your brother with love, the more grace warms you and guards you from the false accusation of men.

As for the other brother you mentioned, it seems that he has some unconfessed sins, because he is ashamed to tell them to the elder. And this is why that temptation takes place. But he must correct this improper behavior, for without frank confession, one cannot be purified. It is a shame to be ridiculed by the demons. Deep down his ego is hiding. May the Lord enlighten him to come to his senses. And you should pray and love him as well as everyone; yet guard yourself from all.

In any case, now that you have entered the arena, you will undergo many kinds of temptations, so prepare yourself to be patient. Say the prayer constantly, and the Lord will help you with His grace. Temptations are never stronger than grace.

συγκρότημα για πολλαπλές ανάγκες, της Νεολαίας ιδιαίτερος (8-9-06).

—Συνοδευόμενος από τον Ίερατ. Προϊστάμενο Ένορίας Άγ. Νικολάου Marrickville π. Σωφρόνιο, έπεσκέφθη τους φοιτητές της Θεολογικής μας Σχολής εις τό έφεταινό Retreat, στίς ειδικές έγκαταστάσεις Stanwell Tops Retreat Centre, εις τό όποιο, έκτός από τίς δύο Άκολουθίες, είχαν όμιλήσει ό έκ του Διδακτικού προσωπικού της Θεολογικής μας Σχολής Rev. Dr Doru Costache, καθώς και ό έκ των άποφοίτων της Σχολής μας π. Στ. Καρβελάς, μέ γενικό θέμα: «*Η εϋθύνη των Κληρικών και λαϊκών Θεολόγων στη σύγχρονη κοινωνία*». Επί του ίδιου θέματος έκαμε καιρίες αναφορές ό Σεβασμιώτατος, άπαντήσας και εις σχετικές έρωτήσεις, έν συνεχεία δέ συνέφαγε μετά των παρόντων πρην έπιστρέψει στο Σύνδνεϋ (9-9-06).

—Έλειτούργησε και έκήρυξε εις τον Τριουπόστατο Ί. Ναό Άγ. Στυλιανού Sutherland, έν συνεχεία δέ παρεκάθησε εις έπιμνημόσυνο Γεϋμα (διά την επέτειο 33 έτων από της έκδημίας του άιμνήστου Ίωάννου Βαρυπάτη, πατρός του Ίερ. Προϊσταμένου π. Κωνσταντίνου).

Τό βράδυ, συνοδευόμενος από τον Ίερομ. π. Κύριλλο, Δ/ντήν του Ίδαιτ. Γραφείου του, παρηκολούθησε εις την Ένορία-Κοινότητα Άγίων Πάντων Belmore, την θεατρική παράσταση «*Ένας ίππότης για την Βασούλα μας*» (των άιμνήστων Άσημ. Γιαλαμά και Κώστα Πρετεντέρη), την όποιαν παρουσίασαν μέ ύποδειγματική έπιτυχία σπουδασταί του Κολλεγίου Άγίων Πάντων, μέ την έπιβλεψη και δημιουργική συνεργασία της έξ Έλλάδος άπεσπασμένης Έκπαιδευτικού κας Στέλλας Μονιάκη. Εις τό τέλος της παραστάσεως, παρακληθείς ό Σεβασμιώτατος ώμιλησε καταλλήλως και συνεχάρη όλους τούς συντελεστές της ώραιάς βραδιάς, όπως έπραξε έν συνεχεία και ό Γεν. Πρόξενος κ. Ίω. Ραπτάκης (10-9-06).

—Άτηύθυνε, έκ μέρους Κλήρου και λαού της Ί. Αρχιεπισκοπής, έπίσημη πρόσκληση προς τον κ. Μιχαήλ Κορμπατσώφ νά παραστεί εις την 10^η Κληρικολαϊκή μας Συνέλευση (23-26/1/08). Ό λόγος αύτης της προσκλήσεως ήταν, ότι τό γενικό πνευματικό σύνθημα της έν λόγω Κληρικολαϊκής: «**Άποθέμενοι τό ψεύδος λαλείτε αλήθειαν έκαστος μετά του πλησίον αυτού, ότι έσμεν άλλήλων μέλη**» (Εφεσ. 4, 25), καθώς θα έμπνέει την άξιολόγηση όλων των δραστηριοτήτων μας, δέν ήταν δυνατόν νά μή συγκινήσει τον ήρωϊκό πρωτεργάτη άναμορφώσεως της πρώην Σοβιετικής Ένώσεως, ό όποιος κυριολεκτικά έστρεψε τον ροϋν της Ίστορίας μέ τά γνωστά συνθήματα «Perestroica» (Άναμόρφωση) και «Glasnost», (Διαφάνεια) (11-9-06).

—Συνοδευόμενος από τον Γεν. Δ/ντήν των έν Σύνδνεϋ Ίδρυμάτων της Βασιλειάδος, Πρωτοπρ. π. Ίω. Καπέτα, έπιθεώρησε μαζί του όλους τούς χώρους του νεόδμητου συγκροτήματος Hellenic Village, πρην τελεσθούν τά έπίσημα έγκαίνια λίαν προσεχώς.

Έχοροστάτησε και έκήρυξε κατά τον Μ. Έσπερινόν εις τον πανηγυρίζοντα Ί. Ναόν Τιμίου Σταυρουϋ Wollongong. Περν τό τέλος της Άκολουθίας έχειροθέτησε εις Οικονόμον τον Ίερατ. Προϊστάμενον π. Σωτ. Δραπανιώτην, πτυχιούχον της Θεολογικής μας Σχολής. Έν συνεχεία παρεκάθησε μέ όλο τό εκκλησίασμα στην καθιερωμένη νηστήσιμη έόρτιο τράπεζα (13-9-06).

—Έλειτούργησε και έκήρυξε κατά την έορτή της Ύψώσεως του Τιμίου Σταυρουϋ, εις την πανηγυρίζουσα όμώνυμο Ί. Μονή έν Mangrove NSW, όπου έψαλλαν, ύπό την διεύθυνση της Καθηγουμένης Φιλοθέης, οι Άδελφές της Μονής. Κατά την αύτην θεία Λειτουργία έχειροθέτησε εις Αρχιμανδρίτην τον έκ των άποφοίτων της Θεολογικής μας Σχολής, Δ/ντήν του Ίδαιτ. Γραφείου του, π. Κύριλλον Ζήσην. Έπηκολούθησε έόρτιος τράπεζα και έν συνεχεία ό Σεβασμιώτατος μετά της άκολουθίας του μετέβη εις την παρακείμενη άνδρώα Ί. Μονή Παναγίας Παντανάσσης, όπου έξεναγήθησαν όλοι από τον Καθηγουμένο Αρχιμ. π. Στέφανο και τούς Άδελφούς εις τό ολοκληρούμενο

τμήμα, του Καθολικού και των κυριωτέρων περίξ αυτού κελλίων και βοηθητικών χώρων (14-9-06).

—Έχοροστάτησε και έκήρυξε κατά τον Μ. Έσπερινόν εις τον πανηγυρίζοντα Ί. Ναό Άγ. Εϋφημίας Bankstown, χειροθετήσας περν τό τέλος εις Άναγνώστην τον Πρόεδρο της έν λόγω Ένορίας-Κοινότητας, καθώς και Πρόεδρο της Διακοινοτικής Έπιτροπής κ. Π. Θεοφίλου, ύπογραμμίσας επ' ευκαιρία την τεραστίαν όφειλήν όλων μας εις τον άκάματον αυτόν και εύλαβη σκαπανέα της Έκκλησίας (15-9-06).

—Έλειτούργησε και έκήρυξε εις τον αυτόν πανηγυρίζοντα Ί. Ναόν Άγ. Εϋφημίας, περν τό τέλος δέ της Άκολουθίας άπένειμε Ποιμαντορικήν Εϋαρέσκειαν εις τό ζεύγος Ίωάννου και Μαρίας Camelin, οι όποιοι επί 10ετίας ύπηρετήσαν τούς πιστούς της όλης περιοχής, διδάσκοντες Θρησκευτικά εις τά Δημόσια Σχολεία. Έν συνεχεία παρεκάθησε μέ Κληρικούς και λαϊκούς συνεργάτας και μέγα μέρος του εκκλησιασματος στην κοινή έόρτιο τράπεζα.

Έχοροστάτησε και έκήρυξε κατά τον Μ. Έσπερινόν εις τον πανηγυρίζοντα Ί. Ναόν Άγ. Σοφίας και των Θυγατέρων Αϋτής, έν συνεχεία δέ παρεκάθησε μέ όλο τό εκκλησίασμα εις πανηγυρικό κοινό Δείπνο της Ένορίας (16-9-06).

—Έλειτούργησε και έκήρυξε εις τον αυτόν πανηγυρίζοντα Ί. Ναόν, παρεκάθησε δέ και εις τό έν συνεχεία έόρτιο Γεϋμα μέ όλο τό εκκλησίασμα.

Συνοδευόμενος από τον Ίδιαίτερο Γραμματέα του Αρχιμ. π. Κύριλλο, παρεκάθησε σε έόρτιο Δείπνο εις την οικία του Διακόνου Σταυρουϋ Ίβανου, τό όποιο ώργάνωσε ή Διακόνισσα του Άννα, διά τά πρώτα όνομαστήριά του από του γάμου των. Σ' αυτό παρευρέθησαν επίσης και στενοί συγγενείς του έορτάζοντος ζεύγους, καθώς και φοιτηταί της Θεολογικής Σχολής (17-9-06).

—Συνεχάρη δι' έπισήμου έπιστολής τον όμογενή κ. Κ. Βατσακλή, πολιτευόμενο τά τελευταία χρόνια εις την Κυβέρνηση της Βορείου Αϋστραλίας (Darwin), εις τον όποιον έφέτος ή Chief Minister ανέθεσε πολύ σημαντικά χαρτοφυλάκια (18-9-06).

—Έδέχθη περν τούς 30 μαθητάς και μαθητριάς των τελευταίων τάξεων του Κολλεγίου Άγίων Πάντων Belmore, συνοδευόμενος από τον Πρόεδρο της όμωνύμου Ένορίας-Κοινότητας και τον Δ/ντήν του Κολλεγίου κ. Α. Τσούτσα και ώμιλησε εις αυτούς έντός του Καθεδρικού Ναού, έν συνεχεία δέ τούς έδέχθη εις τό προσωπικό του Γραφείο, όπου είχε την ευκαιρία και πάλι νά άπαντήσει σε πλήθος έρωτημάτων. Εις τούς λοιπούς χώρους των Κεντρικών Γραφείων, αλλά και εις την Βιβλιοθήκη και τά διάφορα τμήματα της Θεολογικής Σχολής, έξεναγήθησαν από τον Γραμματέα και πτυχιούχο της Σχολής μας κ. Άναστ. Καλογεράκη και άλλα μέλη του Διοικητικού και Διδακτικού προσωπικού (20-9-06).

—Συνοδευόμενος από τον Ίερατ. Προϊστάμενον του Καθεδρικού Ί. Ναού Αρχιμ. π. Έλευθέριον Καμπουράκη και τον Διάκονόν του π. Σταυρο Ίβανό, μετέβη άεροπορικώς εις Τασμανία όπου τούς ύπεδέχθησαν οι άφοσιωμένοι πιστοί της περιοχής, οι όποιοι, συνεργαζόμενοι θεοφιλώς μέ τον Ίερατ. Προϊστάμενό τους π. Τιμόθεο Εϋαγγελινίδη, επ' ουδενί άνέχθησαν νά ακολουθήσουν την έπισήμως άποσκιρτήσασα Διοίκηση της Κοινότητας ύπό τον Πρόεδρο κ. Διαμαντή, προερχόμενον από τό έν Άδελφίδι **Σχίσμα**, και συνεχώς μετά των σχισματικών από μακροϋ **κρυφίως** συνεργαζόμενον, έως ότου έγκατέστησε και καθηρημένους τέως Κληρικούς, διά νά αναγκάσει τον μόνο κανονικό Πρεσβύτερο έν Τασμανία π. Εϋαγγελινίδη νά ύποκύψει στίς άδικες και άντικανονικές άξιώσεις του έν λόγω κυρίου (23-9-06).

—Έπίσημη ύποδοχή έπεφύλαξαν την έπομένη οι πιστοί εις τον ένοικιαζόμενον Ναόν της Ένορίας. Κατά την θ. Λειτουργία ώμιλησεν εκτενώς ό Σεβασμιώτατος (Έλληνικά και Άγγλικά), διά την όλην έξέλιξη της εκκλησιαστικής καταστάσεως έν Τασμανία —μετά από την **άμετανοησία** και **εξαπάτηση** των

Στιγμιότυπα από την θ. Λειτουργία την οποία έτελεσε ο Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας κ.κ. Στυλιανός εις τόν Ἱερό Ναοῦ Ἁγ. Γεωργίου τῆς Ἑνορίας μας εις το Hobart Τασμανίας (24-9-06).

ἐπισήμων φορέων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς ἐκ μέρους τοῦ κ. Διαμαντῆ καί τῶν Σχισματικῶν πλέον, πού δέν ἐσεβάσθησαν θεμελιώδεις Ἱερούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας. Συγκινητικώτατη ἦτο ἡ ὁμοψυχία τῶν πιστῶν, καθῶς καί τῶν ἐξ Αἰθιοπίας Χριστιανῶν νεο-μεταναστῶν, οἱ ὅποιοι μὴ ἐπιθυμοῦντες νά ἐκκλησιασθοῦν σέ ὅποιαδήποτε Χριστιανική Ὁμολογία πλὴν τῆς Κανονικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, εὐρίσκουν ἀνάλογη στοργική ἀντιμετώπιση τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τους, ὑπὸ τὴν ἄμεση πάντοτε καθοδήγηση τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἐπικολοῦθη κοινή ἐδῶτιος τράπεζα εἰς τὴν ὀπισθεν τοῦ Ἱ. Ναοῦ Μεγάλη Αἴθουσα. Ἐπ' εὐκαιρία τοῦ ἐπισήμου αὐτοῦ Γεύματος, ὠμίλησεν τόσον ὁ π. Τιμόθεος, ὁ Προεδρεύων τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου κ. Ἰωάννης Γιαμαῖος, ὅσον καί ἡ Προϊσταμένη τοῦ Κέντρου Προνοίας κα Ἀλική Πανταζῆ, καθῶς καί ἄλλα μέλη τοῦ Ἐκτελεστικοῦ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπῆ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀνεχώρησεν ὁ Σεβασμιώτατος μετὰ τῆς ἀκολουθίας του, προπεμφθεὶς εἰς τὸ ἀεροδρόμιο ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους συνεργάτας τοῦ π. Τιμοθέου, τῆς οἰκογενείας Dourias καί ἀρκετοὺς ἐγκρίτους πιστοὺς, οἱ ὅποιοι παντοιοτρόπως στηρίζουν τὴν ἱερὴ προσπάθεια τῆς Ἐκκλησίας νά μὴν ἀφήσει τίς ἀνιέρεις πράξεις τῶν ὀλίγων ἢ ἀδιαφόρων νά καταλύσουν -ὅπως γινόταν στό παρελθόν- κάθε ἔννοια Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καί Ὁρθοδόξου εὐσεβείας (24-9-06).

Ἐδέχθη εἰς εἰδικὴν συνάντηση τόν Ἱερατ. Προϊστάμενον τῆς Ἑνορίας-Κοινοῦτος Ἁγ. Σπυριδῶνος Πρωτοπρ. π. Στυλ. Σκούτα, συνοδευόμενον ἀπὸ τόν μέχρι τοῦδε Πρόεδρον τῆς Ἑνορίας κ. Π. Σουλελέ, καθῶς καί τόν προταθέντα ὡς διάδοχόν του κ. Ἡλία Οἰκονόμου, καί εἶχε μετ' αὐτῶν ἐκτενῆ συνεργασία ὡς πρὸς τόν τρόπο καί τὴν διαδικασία ἀντιμετωπίσεως θεσμικῶν ζητημάτων (26-9-06).

Ἐπεδέχθη εἰς τόν Καθεδρικόν Ἱ. Ναόν ὅμιλον 45 ἀνδρῶν καί γυναικῶν ἐκ Μελβούρνης, ὑπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ π. Σπυρ.

Μπόνια, Προϊσταμένου εἰς τόν προσκυνηματικόν Ναόν ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙΝ, καί βοηθούμενον ἀπὸ τόν π. Δούκα Γεωργαλᾶ μετὰ τῶν πρεσβυτερῶν τους, πρὸς τοὺς ὁποίους καί ὠμίλησε καταλλήλως διὰ τὴν ἱστορία τοῦ μνημειώδους κτίσματος τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱ. Ναοῦ, καθῶς καί γιὰ τίς περὶ αὐτὸν Ὑπηρεσίες, τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, τῶν Κεντρικῶν Γραφείων, τοῦ Καταστήματος Ἐκκλησιαστικῶν εἰδῶν καί Βιβλιοπωλείου κ. ἄ.

Οἱ ἐν λόγῳ προσκυνηταί, κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος ἀπὸ τὴν Φιλόπτωχο Ἀδελφότητα τοῦ ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙΝ, εἶχαν προσκυνηματικῶς ἐπισκεφθεῖ καί τὰς Ἱ. Μονὰς εἰς τὰ περὶχωρα τοῦ Σύνδνεϋ (Τιμίου Σταυροῦ καί Παντανάσσης ἐν Mangrove, καθῶς καί Ἁγίου Γεωργίου ἐν Springwood). Προτοῦ ἀναχωρήσουν, προσέφεραν ἐπιταγὴν ἐκ \$300 ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς (27-9-06).

—Συνοδευόμενος ἀπὸ τόν Διάκονο π. Σταῦρο Ἰβανό, καί βοή-

Στιγμιότυπα ἀπὸ τὴν δεξίωσιν πού παρέθεσε ὁ Σεβασμιώτατος ἐκ μέρους τῆς Διοικήσεως, τοῦ Προσωπικοῦ καί τῶν Ἑθελοντῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κέντρου Προνοίας, εἰς ὅλους τοὺς συνεργαζόμενους εἰς τὰ διάφορα Παραρτήματα τῆς μεζονος περιοχῆς Σύνδνεϋ (28-9-06).

θούμενος ἀπὸ τοὺς Ἱερεῖς Ἁγ. Σπυριδῶνος, προέστη τῆς καθιερωμένης Δοξολογίας ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τῆς τελευταίας τάξεως τοῦ Κολλεγίου «Ο ΑΓΙΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ» καί ὠμίλησε καταλλήλως πρὶν διανεῖμει εἰς ἕνα ἕκαστον ἀντίτυπον τῆς Κ. Διαθήκης, ὡς μόνιμον «ἄρραβῶνα» μετὰ τὴν ὁμώνυμη Ἑνορία καί τὸ ἐν αὐτῇ λειτουργοῦν Κολλεγίον. Διὰ τόν μακαριστὸν σπουδαστὴ Steven Firulovic, ὁ ὁποῖος εἶχε φονευθεῖ εἰς ἀτύχημα, τὸ ἐν λόγῳ ἱερόν δῶρον τοῦ Κολλεγίου ἀνέλαβε νά μεταφέρει στὴν οἰκγένεια στενός φίλος καί συμμαθητῆς του. Εἰς τὴν ἐν λόγῳ συγκινητικὴ Ἀκολουθία παρέστη ἡ Διοίκηση τοῦ Κολλεγίου, τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑνορίας, καθῶς καί τὸ Διδακτικὸ προσωπικὸ μέ γονεῖς καί συγγενεῖς τῶν ἐφτερινῶν ἀποφοίτων, τοὺς ὁποίους ἐπλασιώσαν καί οἱ περισσότεροι

σπουδασταί των άλλων τάξεων, οι οποίοι και παρέμειναν εις τήν έπακολούθησασα Δεξίωσιν.

–Έδεξιώθη εκ μέρους τής Διοικήσεως, του Προσωπικού και των Έθελοντών του Έλληνικού Κέντρου Προνοίας, όλους τους συνεργαζόμενους εις τά διάφορα Παραρτήματα τής μείζονος περιοχής Σύδνεϋ και εξέφρασε τήν ποιμαντορική ευαρέσκεια, αλλά και ευγνωμοσύνη του, προς πάντας, διά τήν κατ' έτος διαπιστούμενη πρόοδο των σχετικών Κοινωνικών Ύπηρεσιών, υπό τήν σοφή πάντοτε οργάνωση και τόν συντονισμό από τόν Γεν. Δ/ντήν κ. Στυλ. Μαγδαλόπουλο και τήν Προεδρία τής έπιτεπουούσης Έπιτροπής από τόν Δικηγόρο κ. Άγγ. Χατζατούρη. Έπ' ευκαιρία, έπεδόθησαν από τόν Σεβασμιώτατον ιδιοχειρώς τά καθιερωμένα Διπλώματα άναγνωρίσεως εξόχων ύπηρεσιών (28-9-06).

–Έίχε ειδική συνεργασία μέ τόν διδάσκοντα τό μάθημα Χριστιανικής Παιδαγωγικής και Κανονικού Δικαίου κ. Δημ. Κυπριώτη, ό όποιος και ανέλαβε τόν συντονισμό και τήν παρακολούθηση τής ποιμαντικής μερίμνης από τους έντεταλμένους Έρεεις, εις τά διάφορα Πανεπιστήμια του Σύδνεϋ.

–Άπήνησε καταφατικώς σέ έπίσημη πρόσκληση νά συμμετάσχει σέ μνημειώδη Τόμο, υπό τόν χαρακτηριστικό τίτλο MOSAIC, εις τόν όποϊον ή Έκδότρια και Έπιμελήτρια κα Rosalind Bradley είχε τήν πρωτοβουλία νά συγκεντρώσει έμπνευστικά κείμενα (ποιήματα ή προσευχές) από έπιφανείς έκπροσώπους των διαφόρων Χριστιανικών Όμολογιών, αλλά και άλλων θρησκειών, τής σύγχρονης πολυπολιτιστικής Αυστραλίας. Η έν λόγω πρωτοβουλία έχει άναληφθει, προκειμένου νά προσεγγίσουν ειρηνικώς άλλήλους όλοι οι συμπολίται εις τήν εύλογημένη αυτή Ηπειρο, τουλάχιστον όσοι άκόμη πιστεύουν εις τόν Θεόν και σέβονται ως δημιούργημα Του τόν άνθρωπον (29-9-06).

Β' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνηση του Θεοφιλεστάτου** **Έπισκόπου Δέρβης κ. Ίεζεκιήλ**

Κατά τόν μήνα Σεπτέμβριον, ό Θεοφιλέστατος:

–Έδέχθη τόν ύφυπουργόν Έξωτερικών, κ. Θεόδ. Κασσίμην, άρμόδιον διά τόν άπόδημον έλληνησμόν, μετά τής συνοδείας αυτού και τόν Πρέσβυν τής Γενέτειρας, κ. Γεώργιον Ζώνη (1-9-06).

–Έλειτούργησε και εκήρυξεν εις τήν Ί.Μ. του ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙΝ Northcote και τήν μεσημβρία παρεκάθησεν εις γεϋμα τής Φιλοπτώχου (3-9-06).

–Έδέχθη τήν διδα Ματίνα Καβούση ιεραπόστολον εις τήν Έπισκοπήν Μαδαγασκάρης, τήν όποϊαν συνώδευεν ό αιδεο. π. Άθανάσιος Τριανταφύλλου έντεϋθεν.

–Έδέχθη τόν κ. Παν. Μούρτζιον, διευθυντήν του Κολλεγίου του Άγίου Ιωάννου μετά του όποϊου συνεζήτησε θέματα άφορώντα τό Κολλέγιον.

Ό Θεοφιλέστατος Έπίσκοπος Δέρβης κ. Ίεζεκιήλ Έδέχθη τόν ύφυπουργόν Έξωτερικών, κ. Θεόδ. Κασσίμην, μετά τής συνοδείας του και τόν Πρέσβυν τής Γενέτειρας, κ. Γεώργιον Ζώνη (1-9-06).

–Παρουσία του κ. Κων. Κόντη εκδέχθη τήν νέαν κοινωνική λειτουργό κ. Κατίνα Παννούλη (6-9-06).

–Συνοδευόμενος από τόν Πανοσ. Αρχιμ. Ιακώβον Τσιγκούνην, ύπεδέχθησιν εις τό άεροδρόμιον τόν Σεβασμιώτατον Άρχιεπίσκοπόν μας, προερχόμενον εκ Σύδνεϋ μετά του διακόνου αυτού π. Σταύρου.

Παρέστη συμπροσευχόμενος από του ιεροϋ Βήματος κατά τόν πανηγυρικόν Έσπερινόν τής Παναγίας Καμαριανής εις τόν όποϊον εκχοροστάτησε και εκήρυξεν ό Σεβασμιώτατος Άρχιεπίσκοπος ήμών. Έν συνεχεία παρεκάθησε μετά του Σεβασμιωτάτου και των λοιπών κληρικών εις δείπνον εις τήν αίθουσαν τής Μονής (7-9-06).

–Συνεπειούργησε μετά του Σεβασμιωτάτου εις τήν πανηγυρίζουσαν Ί.Μ. τής Παναγίας Καμαριανής. Μετά τήν Θεϊαν Λειτουργίαν ή Φιλόπτωχος παρέθεσεν γεϋμα.

Τό άπόγευμα μετά του Πανοσ. Αρχιμ. Ιακώβου, προέπεμψεν τόν Σεβασμιώτατον εις τό άεροδρόμιον επιστρέφοντα εις Σύδνεϋ μετά του διακόνου π. Σταύρου.

–Έδέχθη τό ζευγος Γερασίμου και Έλένης Κούτσουρα προερχόμενος εκ Σύδνεϋ μετά των όποϊων και εκδειπνήσε εις τό έστιατόριον Kim Po Chinese Restaurant, Docklands (8-9-06).

–Έλειτούργησε και εκήρυξεν εις τήν Ί.Μ. τής Παναγίας Καμαριανής. Μετά τήν θ. Λειτουργία παρεκάθησεν εις γεϋμα.

–Συνοδεία του Πανοσ. Αρχιμ. Ιακώβου Τσιγκούνη και του ζεύγους Γερ. και Έλ. Κούτσουρα παρέστησαν εις τό δείπνον τής Κεντρικής Φιλοπτώχου επ' ευκαιρία του έορτασμοϋ του Εκκλησιαστικού Νέου Έτους «άρχή τής Ινδίκτου» εις τήν αίθουσαν του Ί.Ν. τής Άγίας Αικατερίνης Malvern κατά τήν διάρκειαν του όποϊου ώμίλησεν ως έπίσημος προσκεκλημένος ό κ. Γ. Κούτσουρας μέ θέμα «Τό Ύμνολογικό Πλαίσιο τής Ινδίκτου» (10-9-06).

–Έδέχθη τόν αιδεο. Δημήτριον Καρανάσιον επισκέπτην ιερέα από τήν Ί.Μ. Λαρίσσης (12-9-06).

–Εχοροστάτησε και εκήρυξε κατά τόν πανηγυρικόν Έσπερινόν εις τόν Ί.Ν. του Τιμίου Σταυρου Box Hill. Έν συνεχεία παρεκάθησεν εις δείπνον παρατεθέν υπό τής Φιλοπτώχου (13-9-06).

–Έλειτούργησε και εκήρυξεν εις τόν πανηγυρίζοντα Ί.Ν. του Τιμίου Σταυρου Box Hill. Μετά τήν τελετήν τής Ύψώσεως διένειμε τά άνθη εις τό πολυπληθές εκκλησίασμα.

–Έδέχθη παρουσία του Πανοσ. Αρχιμ. π. Ιακώβου Τσιγκούνη και κ. Κων. Κόντη τους έκπροσώπους τής Ένορίας-Κοινότητας Oakleigh και συνεζήτησαν τās άλλαγās του Καταστατικού αυτής (14-9-06).

–Συνοδευόμενος υπό του Πανοσ. Αρχιμ. Ιακώβου παρέστη εις τόν χορόν του Συλλόγου των Γονέων και Κηδεμόνων του Κολλεγίου του Άγίου Ιωάννου εις τό χώλλ του Ί.Ν. του Άγίου Χαραλάμπους Templestowe, εϋλόγησε τήν Τράπεζαν και διεβίβασεν τάς εϋχάς και εϋλογίας του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου μας (16-9-06).

–Έλειτούργησε και εκήρυξεν εις τόν Ί.Ν. τής Άγίας Παρασκευής St Albans.

–Εις τόν Ί.Ν. τής Ύπαπαντής του Κυρίου Coburg, εϋλόγησε τόν γάμον των Σαράντου Παπαδοπούλου, υιου του αιδ. π. Εϋσταθίου Παπαδοπούλου και τής Έλένης Μυροφορίδου και διεβίβασε προς αυτούς τās εϋχάς και εϋλογίας του Σεβασμιωτάτου. Τό έσπέρας παρεκάθησεν εις τό γαμήλιον δείπνον εις τό Ultima Receptions (17-9-06).

–Εχοροστάτησε και εκήρυξε κατά τόν πανηγυρικόν Έσπερινόν εις τόν Ί.Ν. του Άγίου Εϋσταθίου South Melbourne. Έν συνεχεία παρεκάθησεν εις δείπνον εις τήν αίθουσα τής Ίεράς Αρχιεπισκοπής (19-9-06).

–Έλειτούργησε και εκήρυξεν εις τόν πανηγυρίζοντα Ί.Ν. του Άγίου Εϋσταθίου South Melbourne. Έν συνεχεία ή Φιλόπτωχος παρέθεσε γεϋμα (20-9-06).

–Έδέχθη τους Δημήτριον Παπασικονόμου και Δημόν Νικολάου, φοιτητάς εκ Μελβούρνης εις τήν Θεολογικήν Σχολήν

του Αποστόλου Ανδρέου Σύνδευ (21-9-06).

—Εδέχθη τον Βασιλείον Μανάβαν, φοιτητήν ἐκ Μελβούρνης τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Αποστόλου Ανδρέου (22-9-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἰ.Ν. τοῦ Ἁγίου Νικολάου Yarraville καί τήν μεσημβριάν παρεκάθησεν εἰς γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου (24-9-06).

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν πανηγυρικόν Ἐσπερινόν ἐπί τῆ μεταστάσει τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου εἰς τόν Ἰ.Ν. τῆς Παναγίας Σουμελά ἔνθα τό ὁμόνυμον παρεκκλήσιον (25-9-06).

—Συνοδευόμενος ἀπό τόν Αἰδεσ. π. Ἀντώνιον Κρινᾶ καί τόν ἀρχιτέκτονα κ. Κων. Μοσχογιάννην ἐπισκέφθησαν τό νεκροταφεῖον Bunpurong Memorial Park καί συνητήθησαν μετά τῆς νέας διευθυντρίας αὐτοῦ Vicky Pridmore, τοῦ ἀρχιτέκτονος τοῦ νεκροταφείου Will Marcus καί τοῦ Managing Director καί συνεζήτησαν τά τῶν σχεδίων τοῦ πρὸς ἀνέγερσιν Ἰ. Ναοῦ.

Προέστη συνεδρίασεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου (26-9-06).

—Συνοδευόμενος ἀπό τόν κ. Κων. Κόντην, ἐπεσκέφθησαν εἰς τό γραφεῖον αὐτοῦ τόν Ὑπουργόν Kevin Andrews Minister for Employment and Workplace Relations καί συνεζήτησαν τό θέμα τῆς ἐπιχορηγήσεως διὰ τό Κέντρο Προνοίας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς (29-9-06).

Γ' - Ε' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου** **Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Νικάνδρου**

Κατά τόν μῆνα Σεπτέμβριον, ὁ Θεοφιλέστατος:

—Προσκληθεῖς ὑπό τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐθνοτικῶν Σχολείων, Ἐντιμ. κ. Ἰωάννου Κιοσόγλου, Ἀρχοντος Ἐκδίκου τοῦ Οἴκουμενικοῦ Θρόνου, παρευρέθη, συνοδευόμενος ὑπό τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Σιλουανοῦ Φωτεινέα, εἰς τήν ἐκδήλωσιν ἐπιδόσεως, ὑπό τῆς Ὑπουργοῦ Παιδείας τῆς Κυβερνήσεως Ν.Α., Ἐντιμ. κ. Jane Lomax-Smith, εἰς διδασκάλους καί ἔθνοτικά σχολεῖα τῶν διπλωμάτων ἐπισήμου ὑπό τῆς πολιτείας ἀναγνωρίσεως των (1-9-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg.

—Ἐδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τόν Ὑφυπουργόν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος, Ἐντιμ. κ. Θεόδωρον Κασσίμην, συνοδευόμενον ὑπό τοῦ Πρέσβευος τῆς Ἑλλάδος ἐν Αὐστραλίᾳ, Ἐντιμ. κ. Γεωργ. Ζῶη, καί τοῦ Γεν. Προξένου ἐν Νοτίῳ Αὐστραλίᾳ, Ἐντιμ. κ. Δημητρίου Χατζοπούλου, μετά τῶν συνεργατῶν του καί δημοσιογράφων ἐκ τῆς Γενετείρας.

—Παρέστη εἰς ἀνοικτὴν δεξίωσιν, δοθεῖσαν ὑπό τοῦ Γεν. Προξένου τῆς Ἑλλάδος ἐν Νοτίῳ Αὐστραλίᾳ πρὸς τιμὴν τοῦ Ὑφυπουργοῦ πρωτίστως καί τοῦ Πρέσβευος (3-9-06).

—Ὑπεδέχθη τόν ἐπισκεφθέντα τό Ἡμερήσιον Ἑλληνορθόδοξον Κολλέγιον «Ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ» τῆς ὁμωνύμου Ἑνορίας-Κοινότητος Thebarton Ὑφυπουργόν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος, κ. Θεόδωρον Κασσίμην, συνοδευόμενον ὑπό τοῦ Πρέσβευος τῆς Ἑλλάδος ἐν Αὐστραλίᾳ, κ. Γεωργ. Ζῶη, καί τοῦ Γεν. Προξένου ἐν Νοτίῳ Αὐστραλίᾳ, Ἐντιμ. κ. Δημητρίου Χατζοπούλου, μετά τῶν συνεργατῶν του καί δημοσιογράφων ἐκ τῆς Γενετείρας (4-9-06).

—Ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τήν Σχολικὴν ἐπιτροπὴν τῆς Ἑνορίας Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Athelstone.

—Προήδρευσε συνεδρίασεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (5-9-06).

—Παρηκολούθησεν, εἰς τήν αἴθουσαν ἐκδηλώσεων τοῦ Ἰ.Ν. Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood, ἐκδήλωσιν τοῦ Συλλόγου Κωνσταντινουπολιτῶν Ν.Α. εἰς μνήμην καί τιμὴν τῶν θυμάτων τῶν τουρκικῶν θηριωδιῶν κατὰ τὰ Σεπτεμβριανά 1955 εἰς Κωνσταντινούπολιν (6-9-06).

—Ἐπί τῆ ἑορτῆ τοῦ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τήν Ἱ. Μονὴν Ἁγ. Νεκταρίου Croydon Park (8-9-06).

—Ἐτέλεσε τόν Γάμον τοῦ κ. Κυριακοῦ Κυριακίδου μετά τῆς

δίδος Καρμέλας Μπούντα εἰς τόν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton (9-9-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερὸν Ναὸν Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Port Adelaide, μετά δέ τό πέρασ τῆς Θείας Λειτουργίας εὐλόγησε τράπεζαν παρατεθεῖσαν ὑπό τοῦ Δ. Συμβουλίου καί τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Αποστόλου Ανδρέου.

—Ἐχοροστάτησε κατὰ τόν Ἐσπερινόν καί τήν Ἀρτοκλασίαν τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος εἰς τόν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Athelstone, μετά δέ τό πέρασ τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν εὐλόγησε ἐκδήλωσιν-τσαῖ κατὰ τήν διάρκειαν τῆς ὁποίας προεβλήθησαν βιντεοταινίες περὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους (10-9-06).

—Προήδρευσε συνεδρίασεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς (12-9-06).

—Ἐπί τῆ ἑορτῆ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερὸν Ναὸν Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood, εὐχηθεῖς τήν ἐκ Θεοῦ ὑγίειαν καί δύναμιν εἰς τόν ἐορτάζοντα Ἱερατικῶς Προϊστάμενον, Αἰδεσ. Οἶκον. π. Σταῦρον Ψαρομμάτην.

—Ἐδέχθη τήν κ. Ἀλεξάνδραν Βακιτσιδίου, ἐντεῦθεν.

—Συνοδευόμενος ὑπό τοῦ π. Παναγιώτου Φωτάκη, παρέστη εἰς τήν χειροτονίαν τοῦ Ρωμαιοκαθολικοῦ Ἐπισκόπου Gregory O' Kelly εἰς Adelaide Convention Centre (14-9-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τήν Ἱ. Μονὴν Ἁγ. Νεκταρίου Croydon Park καί ἐτέλεσε τό διετές Μνημόσυνον τοῦ μακαριστοῦ Ἐπισκόπου Μαδαγασκάρης κυροῦ Νεκταρίου, ἀκολουθῶν δέ εὐλόγησεν εἰς τήν παραπλεύρως αἴθουσαν τῆς Βσιλειάδος τράπεζαν μνήμης καί τιμῆς τοῦ μακαριστοῦ Ἱεραποστόλου (16-9-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ν. Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg καί ἐτέλεσε τό τρίμηνον Μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου ἐργάτου τῆς Ἐκκλησίας Εὐαγόρα Πηλιώτου (17-9-06).

—Συνοδευόμενος ὑπό τοῦ π. Σιλουανοῦ Φωτεινέα, παρέκάθησεν εἰς δεῖπνον παρατεθέν ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ ὑπό τῆς Κοινοβουλευτικῆς Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος εἰς τὰ μέλη τοῦ Κοινοβουλίου καί τούς ἀρχηγούς τῶν Ἐκκλησιῶν (20-9-06).

Ἐπεσκέφθη τόν νοσηλευόμενον εἰς τό νοσοκομεῖον Αἰδεσ. Οἶκον. π. Ἐμμανουήλ Ζαΐκην (21-9-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τήν Ἱ. Μονὴν Ἁγ. Νεκταρίου Croydon Park εὐχηθεῖς εἰς τόν ἐορτάζοντα Ἱερατικῶς Προϊστάμενον, π. Σιλουανόν Φωτεινέα, δύναμιν καί ὑγίειαν παρά Θεοῦ.

—Ἐτέλεσε τούς ἀρραβῶνας τοῦ κ. Ματθαίου Ρολογᾶ, προέδρου, μέχρι τῆς πρότινος μετοικήσεώς του, τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας, μετά τῆς δίδος Δήμητρας Ἀργυροπούλου ἐκ Πέρθης (24-9-06).

—Προέστη τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας τοῦ ἀειμνήστου Στυλιανοῦ Πυθαροῦλη εἰς τόν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Athelstone, μεταφέρον τὰς συλλυπητηρίους εὐχὰς τοῦ Σεβασμιωτάτου (25-9-06).

—Ἀνεχώρησε διὰ ποιμαντικὴν ἐπίσκεψιν εἰς τήν Πέρθην (26-9-06).

—Ἐπεσκέφθη τήν Ἱεράν Μονὴν Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βουνοῦ εἰς τήν Πέρθην Δ. Αὐστραλίας (27-9-06).

«ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

Ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας

Ἐκδίδεται ἀπὸ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

Ὑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἐπίσκοπος Ἀπολωνιάδος κ. Σεραφεῖμ
Τεχνικὴ ἐπιμέλεια: Πρωτοπρεσβύτερος π. Ἄγγελος Ἀλιφεράκης

www.voiceoforthodoxy.com

Ἐκτύπωση: Halkeas Printing Pty Ltd Tel.: 9698 8511